

Hingene

Dauwtrappen

18 juli 2010

De kerk in Hingene

Stappend door een straat in Hingene overviel me een wat idiote gedachte. Ik had net de tweede rustpost verlaten na de inspirerende aanblik van een luidruchtig persoon die daar om kwart over acht 's morgens al een Duvel zat te hijsen. Voor mijn Nederlandse lezertjes: de Duvel is een Belgisch blond bier. Het heeft een hoge gisting en wordt nog eens hergist wanneer het al in de fles zit. Het alcoholpercentage bedraagt daardoor niet minder dan 8,5%. Het genotmiddel moet genuttigd worden uit een tulpvormig glas waarin op de bodem een „D“ gegraveerd is. Dat zorgt ervoor dat het bier parelt en daardoor ook, naar het schijnt, beter smaakt. Dat laatste bleek wel degelijk het geval want het glas werd in een snel tempo geledigd. Ik blijf me erover verwonderen dat er mensen zijn die na een dergelijk exploit ook nog in staat zijn de pijltjes te vinden en de wandeling af te werken.

Goed, ik wandelde dus door een straat in Hingene. De gevels van de huizen daar zagen er zo fris, schoon en proper uit dat het me bijzonder opviel. Het leken wel antieke kindjes die op zaterdagavond afgeschrobt en op-

geboend uit de gegalvaniseerde tobbe waren gestapt. Geen afbrokkelende voegen, geen afbladderend schilderwerk... Misschien zag het er daar zo uit onder druk van een gemeentelijke verordening of wegens een soort erecode onder de bewoners zelf waarbij de een de ander opjut en buitenbeentjes sociale uitsluiting riskeren. Echter, de gedachte die me overviel was: zouden er achter die schone gevels ook uitsluitend schone mensen wonen? En achter de mooie gevels uitsluitend mooie mensen? Natuurlijk niet, ik zei al dat het best een wat onnozele gedachte was. Die trouwens heel netjes platgeslagen werd toen ik een goed uur later weer door dezelfde straat liep, in omgekeerde richting. Toen zag die hele straat er weer heel gewoon uit. Dus ook in Hingene zijn de mensen buitengewoon gewoon en dus toch speciaal want ieder mens is een eiland. Naar alle waarschijnlijkheid.

Hingene dus, dat was de plaats waar ik dit keer heen was gereden om daar een 24 kilometer lange Boerenkrijgmars te lopen. Dertig kilometer kon ook maar daar had ik dit keer niet zo'n zin in. Hingene ligt in de Belgische provincie Antwerpen en het is een deelgemeente van Bornem. Het dorp ligt aan de Schelde, de Rupel en het Zeekanaal Brussel-Schelde. Er zijn twee gehuchten: Wintam en Eikevliet die elk hun eigen kerk hebben en er als echte dorpen uitzien.

Toen ik heel erg vroeg van huis wegreed was de lucht reeds helder door het volkomen ontbreken van bewolking en door de verlichting van de zon die dan nog even onder de horizon verwijlde. Het Donkmeer was glad als een spiegel en geen blaadje bewoog in de volkomen stille lucht. Eigenlijk kan het slechts zo vroeg op de morgen zo windstil zijn. Een

vliegtuig had een rafelig condensspoor getrokken dat teer-roze morsetekens tekende in het bleekblauw. Hier en daar flitste even een zilveren puntje in het verder strakke blauw. Als een vallende ster. Een vliegtuig dat al het licht van de zon wist te vangen voordat dat de aarde zelf zou strelen. Het was wel fris. Zo'n tien graden volgens een paar thermometers onderweg. Maar dat trok snel bij eens de zon als een fel oranje bal boven de horizon kwam gerezen.

Dat ik zo vroeg aan de start verscheen had verschillende gevolgen. Ten eerste was er nog amper parkeerplaats die ik maar voor het kiezen had. Ten tweede was men in het zaaltje waar moest ingeschreven worden nog volop bezig om een en ander gereed te maken. En later bleek dat men bij de eerste rust- en controlepost niet voorbereid was op vroege vogels als ik: er was daar nog niemand van het organiserende Kwik uit Bornem aanwezig. Wel twee luidruchtige hengelaars die verder nergens van wisten.

Voordat ik beter wist, vond ik het eigenaardig dat in deze streek, Klein Brabant, ook steeds naar de Boerenkrijg verwezen wordt. Net als hier in Overmere. De Boerenkrijg is immers daar begonnen. Men claimt er die reeks van gebeurtenissen als een eigen en exclusief cultureel goed. De steen ging inderdaad aan het rollen toen in Overmere het boeltje werd aangeslagen van een boer die weigerde belasting te betalen. De vlam van de volksverontwaardiging die toen in de pan sloeg en die van daar verder laaide, resulteerde in gewapend verzet dat gericht was tegen de toenmalige Franse overheersing. De benaming „Boerenkrijg“ is overigens wat ongelukkig gekozen want het waren zeker niet uitsluitend boeren die tenslotte in een paar veldslagen door de Fransen over de kling werden gejaagd. Bovendien wordt die opstand door zijn benaming in Nederland wel eens verward met de Boerenoorlog. Die laatste speelde zich echter af, zoals algemeen bekend, in het deel van de wereld waar de vuurzela werd uitgevonden. Op 12 oktober 1798 kwam de Vlaamse en Brabantse bevolking in opstand tegen de Franse bezetter. Die eersten noemden zichzelf „Brigands“ en de Fransen kregen als sneer „Sansculotten“ aangemeten. De opstand kreeg als leuze „Voor outer en heerd“ mee. Letterlijk is dit "voor altaar en haard" maar het betekende eigenlijk "voor Kerk en gezin". De Fransen hadden de Zuidelijke Nederlanden slechts drie jaar voordien, in 1795, in handen gekregen. Nadat ze hier de Oostenrijkers hadden verdreven. De redenen tot het gewapend verzet van de eenvoudige bevolking waren de hoge belastingen, de anti-godsdienstige politiek en de invoering van de dienstplicht (de „conscription“) door de nieuwe bezetter. Engeland beloofde steun in de vorm van wapens. Hetgeen uiteindelijk wat waardeloze rommel bleek te zijn. Ook Nederland en Oostenrijk beloofden hulp maar deden verder niets. Het geoefende Franse leger had niet veel problemen om het slecht georganiseerde, slecht bewapende boerenlegertje te verslaan. De ruggengraat van de opstand brak al op 5 december 1798 toen het Brabantse katholieke leger na een achtervolging over Herentals, Geel en Diest op Ter Hilst bij Hasselt na een verraad werd verslagen. Men schat het aantal doden op 5 tot 10.000. Er volgde een strenge repressie waarbij de meeste leiders werden terechtgesteld. Maar ook al wie onder de bevolking, jong en oud, maar verdacht werd van enige samenwerking met of sympathie voor de Brigands moest het met de dood bekopen.

Het centrum van Hingene ligt in de kasseitjes, vele straten zijn smal en op het vroege uur dat ik de wandeling aanvatte heerste er een serene rust. Wat resulteerde in een plaatje dat met enige fantasie misschien wel ten tijde van de Boerenkrijg kon gesitueerd worden. Daarin niet onaardig geholpen door het nog rode zonlicht dat de pastelkleuren van het stucwerk aan het Estaminet vief inkleurde. Het zaaltje waar moest ingeschreven worden lag trouwens aan de buitenkant van een kasteeldomein, maar dat wist ik toen nog niet.

Zeer spoedig na de start leidde het traject tussen rietkragen de velden in. Het werd snel duidelijk dat de Schelde niet ver was. Ik kwam op de dijk, aangekeken en nagemekkerd door een kudde grazende schapen, vrijwel tegenover Rupelmonde. Dat was gemakkelijk te plaatsen door het typische profiel van de kerktoren en het voormalige lichtschip West-

Morgenstemming in Hingene: kasseitjes, het estaminet In d' Oude Poort. Dicht bij de start van de wandeling.

De Nieuwe Scheldewerven met een schip op de dwarshelling.

De sluizen in Wintam

Hinder dat daar aan de kade lijkt vastgeklonken. De scheepsbouw is in onze contreien al een heel tijdje geleden een nogal luidruchtige dood gestorven. Wat er nog rest daarvan zijn enkele kleine werven die zich ergens in een gaatje in de markt hebben gewurmd en daar proberen te overleven. Hoe het er wat dat betreft in de „Nieuwe Scheldewerven“ voorstaat, weet ik niet. Voor een industrieel gebouw ziet het er tamelijk fleurig uit en er lagen twee binnenschepen bovenaan de dwarshelling. Het ziet er dus naar uit dat, zoals dat heet, „het orderboekje nog gevuld is“.

De naam „Rupelmonde“ is niet zomaar gekozen. De rivier de Rupel mondt even verder inderdaad uit in de Schelde en wel aan de kant waar ik bij deze wandeling heb gelopen. Alsof dat qua aanwezige waterwegen nog niet genoeg zou zijn, is er ook nog eens het Zeekanaal Brussel-Schelde. De dijk volgend met de stad op de andere oever aan mijn linkerszijde kwam ik onvermijdelijk aan het sluizencomplex in Wintam. Ik kon wel geprobeerd hebben om even voordien de dijk af te dalen om het café-restaurant De Groenen Dijk te bezoeken. Dat staat omzeggens half in de dijk gebouwd. Dat bezoek was echter, gezien het vroege uur nog niet mogelijk. Indien het al mijn bedoeling zou geweest zijn daar halt te houden. Men kan daar ook op het zonneterras gaan zitten dat uitkijkt over de Schelde. Een aanblik die er best mag wezen want de stroom is hier al machtig breed en er gebeurt altijd wel wat daar op het water.

De sluizen van Wintam zijn een nagenoeg reusachtig complex. Ze kwamen er onder meer op vraag van de industrie zelf. Ze werden in 1997 in gebruik genomen en ze zorgden sindsdien voor een sterke groei van het scheepvaartverkeer op de as Antwerpen-Brussel-Charleroi. Er was met de bouw wel wat meer gemoeid dan enkel de betonconstructies die nu zo prominent te zien zijn. Er

werd ook een rechtstreekse vertakking gegraven naar de Schelde, die schepen toeliet om het bochtige traject over de Rupel te vermijden. De nieuwe sluis was daarnaast aanzienlijk groter dan de oude op de Rupel. Terwijl deze laatste schepen tot 4000 ton kon behandelen, was de nieuwe zeesluis voorzien voor schepen tot 10.000 ton. Hetgeen dus meer dan het dubbele is. Vlaams minister-president Kris Peeters deed op zaterdag 17 mei 2008 de 100.000^{ste} versassing op de Zeesluis. Hij voer daarvoor eigenhandig een binnenschip de sluis binnen. Een beetje minister moet nu eenmaal van alle markten thuis zijn. Laat

Het beeld „De Zaaier“.

De kapel van de gezusters Muyshondt.
In een mozaïek van zonlicht door het
gebladerte.

staan een minister-president.

Vanaf de sluizen ging het dan weer door de wild begroeide buitenkanten van de rivier op de eerste rust- en controlepost aan. Die, ik zei het al, nog onbezet was. Er was ook wat onzekerheid over de te volgen richting van daaruit want behalve personeel waren ook aanduidingen terzake niet aanwezig. Het bleek tenslotte dat we over het kasseibaantje een stuk terug moesten om het eerstvolgende pijltje weer te vinden. Waar even verder de circuits voor de 30 en de 24 kilometer splitsten. Over een pad met lang gras, nat van de dauw, kwam ik dan in de nabijheid van Wintam zelf. Eerdere wandelingen hier in de streek hadden me daar al eens voorbij gevoerd en dus kon ik de kennismaking met „De Zaaier“ langs de weg vernieuwen. Er zijn hier in de wijde omtrek wel meer van dat soort beelden te vinden die oude ambachten of bezigheden weergeven. Iets verder staat een kapel die door het nog immer vroege licht op en bijzondere wijze werd belicht zodat ze nog meer in het oog liep dan gewoonlijk. Het is de kapel van Onze-Lieve-Vrouw-Troost in Nood en ze staat in de Borndam. Deze kapel werd gebouwd met financiële steun van de gezusters Muyshondt. Op de achtergrond liggen het Nethof en de Pastoor Huveneersheuvel. Dat laatste is ook de plaats waar voorheen de kerk van Nattenhaasdonk stond. Overigens is er wat verder een Muyshondtstraat. Een Huveneersstraat was ik al eerder gepasseerd. Na een kruispunt verandert de familienaam van de pastoor opeens. Het heet daar dan „Huyveneersstraat“. De wat merkwaardige benaming „Nattenhaasdonk“ had natuurlijk ook een bestaansreden. Al heette het daar dan vroeger wel „Havesdunk“. En Hingene werd toen „Hinken“ genoemd. De parochie was door haar ligging aan de Rupel een zeer belangrijke handels- en strategische plaats. Waarschijnlijk stond daardoor de kerk ervan ook hoger in aanzien dan de andere kerken. Er zijn verschillende aanwijzingen die daarop duiden.

Haasdonk moet dus, met andere woorden, belangrijker geweest zijn dan Hingene. Al moet dat laatste toch al heel erg lang bestaan hebben want op het Steenland te Hingene vond men in 1846 een muntschat die daar ten tijde van keizer Tiberius begraven werd. Dit wijst op een Romeinse of geromaniseerde bevolking destijds. De 16^e eeuw bracht voor Nattenhaasdonk echter veel tegenspoed. In 1566 werd de kerk volledig verwoest, vermoedelijk door de beeldenstormers. Pas veel later werd met de wederopbouw begonnen en dat ging dan nog in verschillende stappen. Deze periode moet ervoor bepalend geweest zijn dat Hingene Nattenhaasdonk definitief voorbijstak. Menig pastoor te Nattenhaasdonk gaf toen zijn bediening op wegens het armoedige bestaan aldaar. Christus had nog geen steen om zijn hoofd op te rusten te leggen maar dat hoeft nog geen maatstaf te zijn voor zijn latere dienaren, zou ik zeggen. Het was de overstroming van 1825 die voor altijd een einde maakte aan deze woonkern. Wekenlang stond gans de omgeving onder water en de bewoners moesten vluchten naar hoger gelegen gebied. De inwoners van het nabije Wintam zagen hun kans schoon want die hadden in het verleden reeds verschillende stappen gezet om een eigen kerk te mogen bouwen. Wat hun niet werd toegestaan. Onder druk van de omstandigheden kon die er nu toch komen. Het barokke meubilair in hun nieuwe kerk

was wel afkomstig uit de kerk van Nattenhaasdonk! Ook de patroonheilige werd gerecycleerd want de nieuwe kerk werd toegewijd aan de Heilige-Drievuldigheid en aan Sint-Margaretha die voorheen patrones van Nattenhaasdonk was. Ze hadden er eigenlijk wel om gevraagd daar in Nattenhaasdonk want Sint-Margriet wordt ook de Pisgriet genoemd. Haar naamdag is 20 juli. Deze dag wordt beschouwd als de eerste dag van de hondsda- gen. Dat is een periode in het jaar die vanouds belangrijk is voor boeren en buitenlui. Er wordt beweerd dat het weer op pisgriet bepalend is voor hetgeen er ons in de daarop vol- gende weken te wachten staat. De legende vertelt dat Margriet (Margaretha van Antiochië) een goede daad had gesteld en dat zij als beloning hetgeen waarmee zij zou beginnen, zes weken lang ononderbroken vol zou kunnen houden. Zonder ook maar een moment moe te worden. In de Tour de France kon ze nog niet meerijden dus had bedacht dat ze zou gaan spinnen, hetgeen dan veel spinsel zou opleveren. Om niet in de problemen te komen wilde ze, voor ze begon, nog even de daartoe geëigende voorziening bezoeken om haar blaas ledigen. En sindsdien wordt ze in verband gebracht met... water. Weliswaar het soort dat in onze streken uit de lucht valt.

In tegenstelling tot vorige wandelingen moest ik wat verder niet naar links door de Muys- hondtstraat naar Wintam zelf toe, maar ging het traject een beetje omhoog. Naar een dijk, had ik altijd al gedacht. Maar nee, het bleek dat hier het landschap nogal wat hoger lag dan de omgeving en dat ik bovendien terug op weg was naar Hingene. Om het kasteel-

Het kasteel d' Ursel

Iets van het kasteelpark

park te bezoeken. Want Hingene heeft een echt kasteel op zijn grond- gebied. Niet zomaar een grote villa of een te groot gegroeid huis met veel trierelantijnen maar echt iets waar je niet naast kunt kijken: het kasteel d'Ursel. In zijn huidige vorm is het kasteel een uitzonderlijk voorbeeld van een achttiende-eeuwse, adellijke zomerresidentie, omringd door een ty- pisch negentiende-eeuws landschap- spark. Het was immers gedurende bij- na vier eeuwen het „maison de plai- sance“ geweest van de adellijke fami- lie d'Ursel en van de hoogste Belgi- sche adel die er werd uitgenodigd.

Tja, die lui waren voor hun pretjes nu eenmaal niet te lijmen met een hutje op de hei. Er werden nogal wat centen tegenaan gesmeten want met de hulp van internationale ontwerpers volgden de hertogen trouw de veranderingen in de wooncultuur. De opeenvolgende aanpassingen lieten vanzelfsprekend hun sporen na. Zodoende presenteert vandaag het domein d'Ursel een staal- kaart van vierhonderd jaar architec- tuur-, interieur- en tuingeschiedenis. Er zijn er nog niet al te veel die derge- lijke adelbrieven kunnen voorleggen en... dat is er aan af te zien. Het kas- teel was niet toegankelijk en ik weet niet of het dat ooit wel is. Het hele do-

mein wordt nu beheerd door de Provincie Antwerpen. Het interieur en de manier waarop het geheel is gebouwd en ingericht schijnt heel bijzonder te zijn maar dat kreeg ik uiteraard niet onder ogen. Wat ik wel te zien kreeg was een deel van het kasteelpark. De wandelclub had het traject van de tocht zo gelegd dat ik een toer rond het kasteel maakte en werd me dus een blik gegund op iets dat internationale vermaardheid heeft gehad. Over de inrichting van het domein d'Ursel van vóór de 16^e eeuw is weinig bekend. Uit de verkoopakten kan wel worden geconcludeerd dat het ooit al de typische delen van een laat-middeleeuws buitengoed omvatte. Die waren dan in de eerste plaats economisch-agrarisch van belang: een neerhof, moestuinen, boomgaarden, visvijvers en bossen voor hakhoutbeheer. De kasteeltuinen zoals ze er vroeger moeten uitgezien hebben, kan men nu nog bekijken omdat er al van heel ver in het verleden tekeningen en schilderijen van bestaan. Die zijn dan gemaakt door niet de minsten onder de kunstenaars. De oudst gekende iconografische bronnen zijn een prent van Sanderus en een boerendansscène van David Teniers de Jonge en Lucas Van Uden van omstreeks 1650. Elk onderdeel op het schilderij staat op zichzelf en is strikt afgebakend met hagen of bomenrijen. De omvangrijke siertuin ten oosten van het kasteel is nog verder opgedeeld volgens een vast stramien. Doordat er aan het kasteel zelf zoveel veranderd werd, bleven ook de tuinen niet onaangeroerd. Rond het „vernieuwde“ kasteel uit 1713-1714 verscheen een typisch Franse tuin. Een gravure van Guillaume de Bruyn toont de parterres, waterpartijen en fonteinen, opgesmukt met balustrades, vazen en beeldhouwwerk. Voor het eerst werd het parkdomein als één geheel bekeken. Zelfs de moestuin aan de westzijde was geïntegreerd in het barokke ontwerp. De aanleg van het huidige grachtenpatroon, inclusief de aanplanting van de Vleminckxstraat, begon al in 1699. En toen kwam de Italiaanse architect Servandoni op de proppen. Hij hertekende niet alleen ingrijpend het interieur van het kasteel maar hij was ook de auteur van een classicistische heraanleg van het park. Hij speelde met symmetrie, perspectieflijnen en trompe-l'oeil-effecten. Er kwam een centrale as, die de nieuwe hoofdingang in de huidige Wolfgang d'Urselstraat met het kasteel en de dreven in het parkbos tot één geheel verbond. In 1784 werd dat centrale perspectief aan de zuidzijde zelfs doorgetrokken tot buiten het domein. Bij het betreden van het domein, zowel als bij het verlaten ervan, kwam ik voorbij aan een reeks gebouwen die terzijde stonden: het Laathof. Tegenwoordig een soort administratief centrum, vermoed ik.

Temse in de verte aan de overkant van de Schelde

En, nog verder in de verte, Rupelmonde.

Er lag nog weer een eind wandelen over de Scheldedijk te wachten. Van daar kon ik op de andere oever aan mijn linker zijde Temse zien liggen en rechts Rupelmonde. Zo kwam ik aan een gebouw voorbij dat dicht tegen de dijk was gebouwd. In eerste instantie dacht ik nog dat het een observatorium moest zijn want het had het koepelvormige dak dat voor een dergelijk gebouw kenmerkend is. Natuurlijk was het dat niet. Wel bleek het hier te

De Notelaer

gaan om een dépendance van het kasteel d'Ursel: het jachtpaviljoen De Notelaer. Tussen 1791 en 1794 liet Wolfgang-Guillaume, derde hertog d'Ursel, dit opmerkelijke gebouw aan de Scheldekijk zetten. De Notelaer diende als rustplaats tijdens wandelingen (het was nu spijtige genoeg geen rust- en controlepost voor ons!) en het vormde het kader voor een adellijk diner of een gezelschapsspel in beperkte kring. Het was door zijn ligging ook een geschikte uitvalsbasis voor de jacht in de buitendijkse schorren. Voor de realisatie deed Wolfgang-Guillaume een beroep op de Franse hofarchitect Charles de Wailly (1730-1798), één van de invloedrijkste bouwmeesters van zijn tijd. De Notelaer schijnt wel toegankelijk te zijn op tijd en stond maar was het tijdens deze wandeling klaarblijkelijk niet. Daardoor heb ik niet met eigen ogen kunnen zien wat de Wailly heeft gemaakt van het interieur. Ik praat dus maar na wat anderen er over zeggen. Als pronkstuk ontwierp de Wailly een achthoekig „salon à l'Italienne“. De plafond- en muurschilderingen van Antoine Platteau, de weerkaatsing van het Schelde-landschap in de hoge spiegels en de prachtige parketvloer maken van dit salon een betoverend

geheel. Aan de buitenkant zijn boven de vijf ramen bas-reliëfs aangebracht in stuc, die de Schelde en haar bijrivieren voorstellen. Dat wordt nog eens duidelijk gemaakt door een didactisch bord dat wat uitleg verschaft aan de voorbijganger. De Notelaer heet een prachtig staaltje van de zogenaamde architecture parlante of metaforische architectuur te zijn. Het unieke karakter van De Notelaer komt niet enkel door zijn architectuur maar ook door zijn ongewone ligging tegen de dijk, waardoor het paviljoen aan de parkzijde anderhalve verdieping meer telt dan aan de kant van de rivier.

Staande bij De Notelaer keek ik uit over wat een belangrijke en eerder zeldzaam natuurgebied blijkt te zijn. Dat stond althans te lezen op een bord dat de Vlaamse Gemeenschap daar had neergezet. Het gaat hier om een zoetwatergetijdengebied. Hiervan resten er nog slechts 380 ha in het Scheldebekken. Een dergelijk biotoop bestaat waar eb en vloed nog wel merkbaar zijn maar waar het zoute zeewater niet meer doordringt. Vanzelfsprekend valt bij laag water een deel van de rivierbedding droog en doordat deze stroken twee keer per etmaal worden ondergedompeld, groeit er ook niets. Tijdens de winter zijn dergelijke slikken een rust- en voederplaats voor overwinterende watervogels. Die komen er dan ook van heinde en verre op af. Zelfs buitenlandse bezoeken worden geregeld genoteerd omdat trekken vogels er een tijdelijke pleisterplaats vinden. Behalve onze gevederde vriendjes zijn hier ook bepaalde planten thuis. Zoals de wilg. Die moet het hebben van natte voeten en daaraan is er hier geen tekort. Dus zijn hier wilgenvloedbosjes ontstaan. Die bieden dan weer woongelegenheden aan tal van andere dan watervogels. En er is het riet. Een bazige plantensoort want het overheerst nogal gemakkelijk al de rest. Of het dreigt dat toch te doen. Hoewel het ook weer een onderkomen biedt voor zangvogels als de kleine karrekiet, de bosrietzanger en de blauwborst. De rietkragen worden beheerd door ze te maaien waar het gewas verruigd is. En waar het zich al te sterk uitbreidt wordt dat aan banden gelegd door het eenvoudigweg weg te hakken. Behalve slikken zijn er ook schorren. Die komen pas onder water te staan wanneer er een springtij of een stormvloed optreedt. De kronkelige geulen die de schorren doorsnijden blijven wel altijd zichtbaar.

Langs de Scheldedijk zijn witte borden opgesteld die fragmenten weergeven, of hele gedichten, met de rivier als thema. Zowel van bekende literatoren als van mensen die me helemaal onbekend zijn en die misschien enkel een lokale bekendheid kenden. Het heeft wel iets bijzonder om de machtige stroom te overschouwen en in het aangezicht van de rivier te kijken met de ogen van iemand anders.

De zon scheen, de temperatuur was warm zonder heet te zijn, het flauwe windje was verkoelend zonder verkillend te zijn en ik werd betoverd door het zonnelicht dat een steeds veranderend mozaïek maakte in het bladerdak van de dreven. Verrijkt naar geest en lichaam was het een tevreden mens die weer huiswaarts keerde. Het feit dat ik bij mijn aankomst gedesoriënteerd het autootje niet direct kon vinden, deed daar niets vanaf.

Het lichtspel in het lover...

©Michel Christiaens